Schiller Instituttet
Specialrapport december 2013

Ungdomsarbejdsløshed i Europa

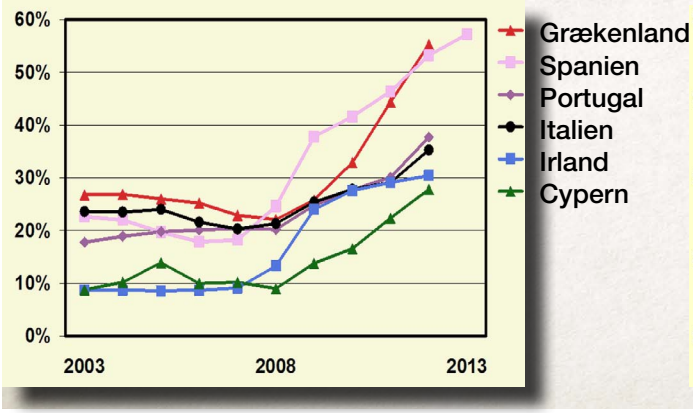

Verdens finansielle aggregater
(billiarder dollars)

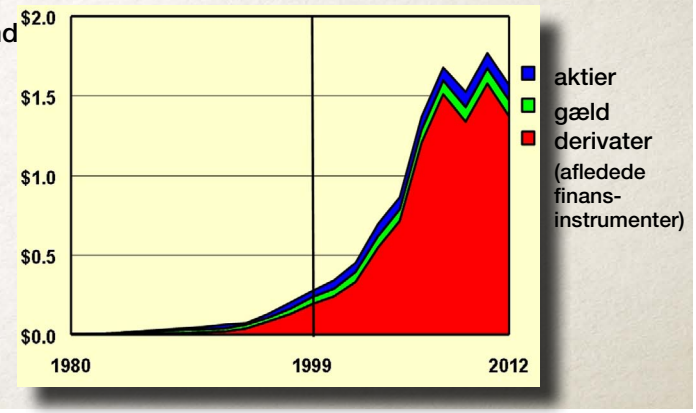

Lyndon LaRouche

Webcast den 15. november 2013

HVORDAN VERDENSØKONOMIEN ER BLEVET ØDELAGT UNDER OBAMA

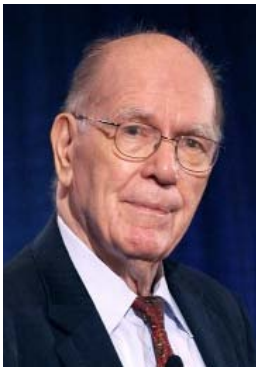

Her er en dansk oversættelse af et webcast med den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche (t.v.), der fandt sted i nærheden af Washington, D.C. den 15. november 2013. På forespørgsel fra LaRouche var der også indlæg fra to af hans medarbejdere, Matthew Ogden (øverst t.h.) og Dennis Mason (nederst t.h.), om den massive og potentielt hyperinflationære indpumpning af penge i finansmarkederne, der har foregået siden Barack Obama blev indsat som præsident – og om det parallelle kollaps i realøkonomien, der har medført voksende arbejdsløshed og mindskede muligheder for at overleve for såvel den amerikanske som den europæiske befolkning. Webcastet, som er på engelsk, kan ses på engelsk på http://larouchepac.com/webcasts/20131115.html.

Matthew Ogden: God aften! Det er den 15. november 2013. Mit navn er Matthew Ogden, og jeg vil gerne byde Jer velkommen til denne aftens udsendelse af vor live webcast på larouchepac.com med hr. Lyndon LaRouche. I aften har jeg Dennis Mason med mig i studiet og vi vil – på et senere tidspunkt i programmet – fremlægge en grafisk præsentation af en række kurver og diagrammer, der er bestilt af Lyndon LaRouche for at dokumentere det økonomiske sammenbrud efter fem år under Barack Obamas præsidentskab.

Men inden dette punkt vil vi begynde aftenens udsendelse med et spørgsmål fra en institutionel kontakt i Washington DC, der har stillet hr. LaRouche et særligt spørgsmål. Så, lad mig begynde med at oplæse dette spørgsmål:

»Hr. LaRouche, dette er et todelt spørgsmål, der omhandler USA's økonomiske situation. For det første et spørgsmål om Glass-Steagall: I de seneste måneder, med regeringens nedlukning og derefter fiaskoen omkring Obamacare, er opmærksomheden blevet bortledt fra kampen for Glass-Steagall. Alligevel synes opmærksomheden i den seneste uge atter at have rettet sig imod spørgsmålet om Glass-Steagall. Der var en tale i begyndelsen af ugen af senator Elizabeth Warren ved et Roosevelt Institut-arrangement i USA's Senat, der tiltrak sig megen nyhedsdækning. Hun lagde stor vægt på den påtrængende nødvendighed af en tilbagevenden til Glass-Steagall. Endvidere var der en del støtte, der er kommet fra en tidligere republikansk guvernør fra North Dakota, og endog fra en fremtrædende leder i en investeringsfond. Vær venlig at give os din vurdering af kampen for Glass-Steagall. Hvordan ser du denne kamp udspille sig i de nærmeste uger?

KONTAKT OS: Skt. Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, 1551-5648408
35 43 00 33 • SI@SCHILLERINSTITUT.DK • WWW.SCHILLERINSTITUT.DK

Og for det andet, et spørgsmål om den amerikanske befolknings tilstand. I de seneste år har der været et klart mønster med faldende indkomster for en stor del af de amerikanske husholdninger. Dette, kombineret med en fordobling af energipriserne i løbet af de sidste 5 år, har tvunget mange arbejderfamilier ud af arbejderklassen og over i fattigdom. Som dine kollegaer har dokumenteret er den faktiske arbejdsløshedsprocent – selv for højere uddannede – langt større, end de officielle statistikker hævder. Hvilken tilstand befinder den amerikanske økonomi sig i, og hvilken forbindelse har dette med din kampagne for Glass-Steagall?«

Lyndon LaRouche: »Lad være med at bekymre Jer, hvis det knirker og knager lidt. Det bekymrer mig selv nok i forvejen. Se, der er to spørgsmål, og de er forbundne, men jeg vil behandle dem som adskilte, fordi de supplerer hinanden. For det første, hvad der skete i sidste uge er faktisk, at denne præsidents undergang er i gang. Det kunne undgås under visse særlige omstændigheder, men disse omstændigheder er ikke sandsynlige. Så, for det første er sagen den, at uden Glass-Steagall kunne det kommende krak, store krak i USA's økonomi, ikke stoppes. Det ville blive en katastrofe, en morderisk form for katastrofe for den amerikanske befolkning i denne periode. Derfor er Glass-Steagall i sin oprindelige form, i sin formelle udformning, ikke med tilpasninger med dit og dat, men simpelthen ren Glass-Steagall baseret på Franklin Roosevelts politik, det er, hvad der er brug for. Og det er den eneste ting, der i dag kan redde det amerikanske folk.

Se, der er et supplerende element i form af præsident Obamas popularitet. I de seneste uger, og især i de seneste dage, er Obama med stigende fart faldet af på den. Han er rent faktisk klar til at få sparket på et snarligt tidspunkt, ganske snart. Det betyder, at vi er tættere på Glass-Steagall, end de fleste folk nogensinde har troet vi ville være i de seneste år. Men hvis vi indfører Glass-Steagall, må der ske nogle andre ting på baggrund af indførelsen af Glass-Steagall. Og det er, hvad der er meget vigtigt. Vi er nu i princippet bankerot. USA er bankerot. Og hvad der sker med værdierne på Wall Street og lignende steder, er netop essensen af en bankerot.

Det, der var planlagt i Europa og USA og andre steder, var faktisk en politik for folkemord, som blev udarbejdet for nogle år siden, officielt og gentagne gange fremført af Hendes Majestæt Dronningen af England.

Hensigten her, som det ses af de love, der er blevet vedtaget, især under Obama, men også ud fra det der fandt sted tidligere under George W. Bush, jr., hensigten er den, at der var en plan om at sænke befolkningstallet i USA og hele verden. Og mht. planeten som helhed, så var planen … denne politik er nu i gang: Planen er at reducere antallet af mennesker på denne planet fra 7 mia. til 1 mia. meget hurtigt. Og dette er dronningens [den engelske] eget, umiddelbare perspektiv.

Det, der derfor er sket, er, at hele strukturen nu er kommet på plads, især under Obamas anden embedsperiode, hvor sammenbruddet har fundet sted med accelererende fart. Og i øjeblikket er situationen tilsyneladende håbløs. Dødsraten vil accelerere hastigt. Alt imens det derfor er nødvendigt at genindføre Glass-Steagall, så må vi forstå, hvad forholdet er mellem den fornyede Glass-Steagall og forebyggelsen af et generelt sammenbrud, som i øjeblikket finder sted, og som vil have virkningen af et massemorderisk sammenbrud. Hvad er det, der allerede finder sted internationalt i det transatlantiske område? Regeringer er ved at gå bankerot, generel bankerot, håbløst bankerot. Det der er sket i Grækenland f.eks., i Spanien og Portugal, er simpelt hen en forløber for, hvad der vil ske i hele Europa.

Vi må derfor bruge Glass-Steagalls tosidede natur. Først og fremmest er det den eneste måde at stoppe dette problem på; den eneste måde at redde USA på, og også andre nationer gennem vort eksempel. Det er den ene side. Den anden er, at vi omgående må skabe nye institutioner til at erstatte, til at udfylde bankerotten. Med andre ord, så er de europæiske nationer, de fleste af dem, allerede håbløst bankerot. USA er teknisk bankerot; USA understøttes kun af en forside med data over fiktive værdier. Der er intet fast grundlag for USA's genrejsning. Derfor kan vi, selv om etableringen af Glass-Steagall omgående vil skabe en platform, som vil gøre os i stand til at begynde en reorganisering, ikke bare sidde der med Glass-Steagall. Vi må hurtigt gennemføre Glass-Steagalls implikationer. For ellers, hvad har vi allerede? Tab af arbejdspladser; tab af indkomster; katastrofale indkomsttab. Alle disse ting finder sted, og vil fortsætte.

Lad os så gå tilbage til Franklin Roosevelt, som udtænkte hele dette system. Han satte meget hurtigt gang i en række forholdsregler til en genrejsning, som reddede USA og førte det fra vanære til at være den mest magtfulde nation på planeten. Og det blev alt sammen gjort under Franklin Roosevelt; hans efterfølger gjorde intet godt. Hvad er det så for forholdsregler, som nu må gennemføres for at støtte op om vedtagelsen af denne Glass/Steagall-lov? Det betyder, at vi må skabe reformer. Først og fremmest vil eksistensen af Glass-Steagall annullere den rolle, eller meget af den rolle, som banksystemet spiller i USA; dvs. hasardspilsbanksystemet, Wall Street-systemet.

Så Wall Street vil gå bankerot, for det første der sker med Glass-Steagall er, at den vil stoppe Wall Streets mulighed for at udplyndre USA og dets befolkning. Men dernæst må der, som Franklin Roosevelt gjorde det i sin tid, følges op på vedtagelsen af Glass-Steagall med statslig støtte til genrejsningen. Vi må med andre ord standse blødningen, men vi må også have et genopbygningsprogram, lige som Franklin Roosevelts genrejsningsprogram. Hvilket vil sige, at vi må skabe en finansieringskapital indenfor rammerne af et nationalbanksystem – et nationalbanksystem, ikke det galimatias, som foregår på Wall Street. Vi må skaffe statslig kredit, som skal anvendes med betænksomhed til at finansiere beskæftigelse og lignende programmer – inklusive uddannelsesprogrammer – med henblik på at kunne genopbygge USA's økonomi til gavn for USA's befolkning. I øjeblikket er der ikke midler til organiseringen af en sådan

form for ægte genrejsning. Når vi først har Glass-Steagall, kan vi bruge den føderale lovgivning til at oprette forordninger for et kreditsystem og den type redningsprogrammer, som Franklin Roosevelt oprettede i 1930'erne og derefter, og som gjorde det muligt for os at imødegå udfordringerne i Anden Verdenskrig.

Det er altså, hvor vi står, og det er sådan, man skal anskue dette her. Man er nødt til at have to trin; man kan ikke skabe et kreditsystem med de forholdsregler, som fandtes i Roosevelts kreditsystem, uden at have Glass-Steagall. Når man først har Glass-Steagall, kan man ikke komme videre uden disse forholdsregler. Og dette er, kort sagt – der er meget mere, der skal forklares om det her – men dette er, i korthed, det eneste [mulige] program. Dette kommer i en vis forstand som et ildevarslende tegn på den kendsgerning, at den aktuelle præsident Obamas popularitet styrtdykker. Han er ved at gå i opløsning. Og kom ham ikke for nær, det lugter måske ikke så godt.

Ogden: Strålende, mange tak. Som en indledning til det næste jeg kort vil præsentere her, vil jeg blot henlede alles opmærksomhed på et dokument, som hr. LaRouche forfattede tidligere på ugen, og som blev udgivet midt i ugen på LaRouchePAC's webside. Det har titlen »Den aktuelle hyperinflationsskabende krise: Værre end Weimar!« Lige i starten af denne erklæring skriver du, »Jeg blev født den 8. september 1922 i begyndelsen af den tyske Weimar-republiks berygtede, hyperinflationsskabende, økonomiske sammenbrud. Den nuværende trussel mod den transatlantiske økonomi, fra i dag af, er en langt værre, og i bogstavelig forstand umiddelbar, trussel, så længe den aktuelle amerikanske præsident Barack Obama forbliver i præsidentembedet.«

Det, vi vil gøre her, er at illustrere sammenbruddet af USA's fysiske økonomi og fremkomsten af en hyperinflationsskabende værre-end-Weimar-boble, der er vokset siden både ophævelsen af Glass-Steagall i 1999 og valget af Barack Obama i 2008. Må jeg bede om det første billede [se forsiden t.h.].

Der findes forskellige skøn over størrelsen af det her viste. Som man kan se, består de finansielle aggregater på denne fremstilling af tre forskellige kategorier: såkaldte aktier; gæld; og så derivater. Man kan se, at derivaterne, markeret med rød farve, udgør det overvejende flertal af verdens finansielle aggregater, som vises i dette diagram. Ifølge de officielle statistikker fra Bank for International Settlements (BIS), beløber derivater sig til i alt 700 billioner dollars. Ifølge andre skøn, inklusive EIR's, kunne dette tal imidlertid udmærket være det dobbelte.

Det, man ser her, er, at selv om der allerede var en vækst af derivatboblen, med begyndelse i 1980 og frem mod 1999, hvor Glass-Steagall officielt blev ophævet, for man må huske på, at i løbet af de to årtier, der gik forud for den officielle ophævelse, blev Glass-Steagall uophørligt udhulet gennem Alan Greenspans handlinger i Federal Reserve. Men efter 1999 og den officielle ophævelse eksploderede derivatboblen. Det fortsætter helt frem til denne lille nedgang, som ses her, og som er krakket i 2007-2008. Det, som burde være sket på dette tidspunkt, er, at hele derivatboblen, hele denne fiktive monetære boble, burde være kollapset. Det hele burde være forsvundet. Men i stedet for dette blev kvantitative lempelser, politikken med kvantitativ lempelse [QE], indført, begyndende under George W. Bushs regering og fortsættende under Obama-regeringen, og dette førte til, at man understøttede, videreførte og gjorde derivatboblen tidsubegrænset.

På det næste billede ser vi, at med begyndelse i 2008, med væksten af QE, den øverste sorte streg der, har akkumuleringen nået et punkt, hvor, pga. Federal Reserves program for opkøb af aktiver, næsten 4 billioner dollars blev sluset ud i USA's økonomi [Figur 2]. Samtidig med dette ser man, at bankindeståender virkelig er steget tårnhøjt parallelt med mængden af kvantitative lempelser; disse bankindeståender er imidlertid på ingen måde reflekteret i realøkonomien. Der har ikke været nogen vækst i de realøkonomiske aktiviteter under regimet med kvantitativ lempelse, under Obamaregeringens første fem år. I stedet har man set, at bankudlån til realøkonomien er styrtdykket. Det gjorde de fra begyndelsen af 2008 og nåede bundniveauet i 2010, og det er forblevet på dette niveau lige siden.

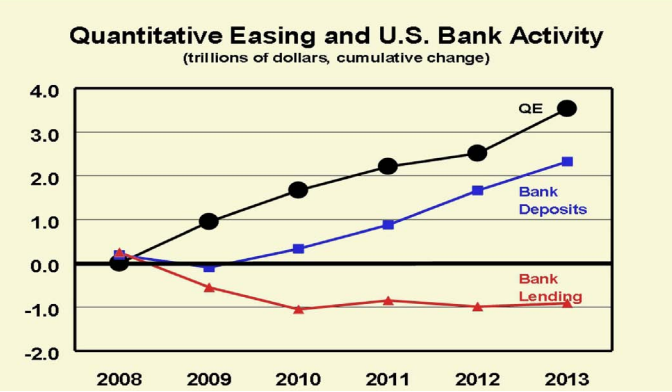

Figur 2: Kvantitative lempelser versus bankaktivitet i USA i billioner dollars – akkumuleret forandring. Øverst: kvantitative lempelser – Midten: bankindeståender – Nederst: bankudlån.

Hvis man ser på det næste billede [Figur 3], så ser man, hvad der rent faktisk er sket i realøkonomien. Mens politikken for kvantitative lempelser har hersket, siden 2008, og endog tilbage til 1999, hvor Glass-Steagall blev ophævet, har vi set et konstant fald i erhvervsfrekvensen: Det vil sige den procentvise andel af den til rådighed stående

Figur 3: Erhvervsfrekvensen: Den procentvise andel af befolkningen i den arbejdsdygtige alder som er registreret i arbejdsstyrken.

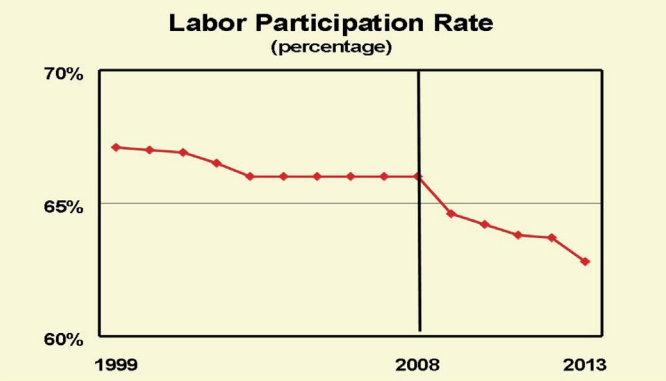

Figur 5:Ungdomsarbejdsløshed i Europa i 2008

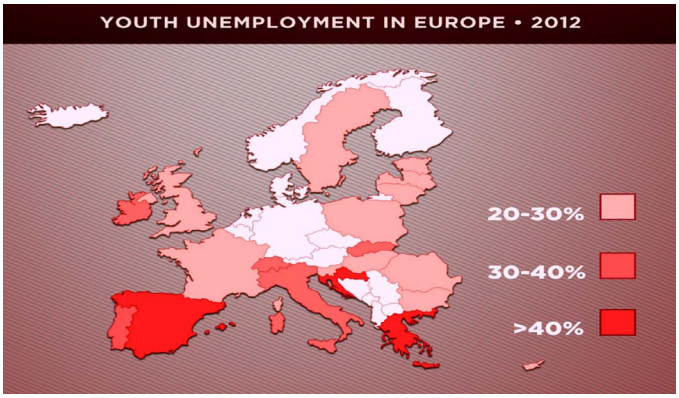

Figur 6:Ungdomsarbejdsløshed i Europa i 2012

arbejdsstyrke, den arbejdsstyrke i befolkningen, der står til rådighed, som enten faktisk er i arbejde eller er aktivt arbejdssøgende.

Man så et svagt fald, der begyndte i 1999, men se hvad der skete, da Barack Obama bliver valgt i 2008. Den tager et brat fald og fortsætter med at falde. Dette er betydningsfuldt, for hvis man ser på det antal mennesker, der faktisk er i det, man kalder den civile arbejdsstyrke, med andre ord dem som enten arbejder eller er aktivt arbejdssøgende, så har dette tal slet ikke ændret sig. Det er det såkaldte »beskæftigelsestal«, som Obama altid højlydt proklamerer.

Men pointen er, at der faktisk ikke har været nogen vækst i den aktive arbejdsstyrke, siden Obama blev valgt. Tallet var 155 millioner mennesker i januar 2009, og det er 155 mio. mennesker nu. Men der imidlertid sket det, at tallet for mennesker i den arbejdsdygtige alder i denne periode er steget med næsten 12 millioner mennesker.

Så, hvor er alle disse potentielle beskæftigede henne? Hvad er der sket med denne stigning i arbejdsstyrken på 12 mio. mennesker? De har aldrig figureret i arbejdsstyrken. Så samtidig med at det totale tal for den civile arbejdsstyrke, som altså er antal personer, der er i arbejde, og dem der er arbejdssøgende, eller de officielt arbejdsløse, samtidig med at dette tal er forblevet nøjagtig det samme, så er antallet af voksne i den arbejdsføre alder, der enten er røget ud af den officielle liste – som enten er røget ud af statistikkerne, fordi de har været uden arbejde for længe – eller det er mennesker, der aldrig er kommet ind i arbejdsstyrken – de mennesker, der gik ud af skolen og faktisk aldrig kom ind i arbejdsstyrken: Dette tal er vokset fra 80 mio. mennesker ved udgangen af 2008 til 91,4 mio. mennesker nu. Med andre ord, så er der 12 mio. usynlige mennesker, som findes derude i vort land, der, kort fortalt, ikke eksisterer som en del af USA's arbejdsstyrke.

Så det, man ser her, er en faldende andel, der er repræsenteret på den grafiske fremstilling, som vi havde på skærmen, idet denne andel tager et styrtdyk, så snart Obamas embedsperiode begynder, og fortsætter med at falde hvert år lige siden. Og fra undersøgelser ved vi, at USA's virkelige arbejdsløshed under Obama-regeringen er nået op på næsten 26 mio. mennesker. Det er 22 mio. mennesker, der officielt er arbejdsløse iflg. de officielle statistikker – altså arbejdsløse, underbeskæftigede, eller folk der »ikke har incitament til at søge arbejde« – plus yderligere 4 mio. mennesker oveni, som aldrig kom ind i arbejdsstyrken i løbet af de seneste fem år. Og de er i stigende grad ved at blive det, man kalder en »tabt ungdomsgeneration«. Må jeg bede om det næste billede.

Lad os se på ungdomsarbejdsløsheden. Vi har alle hørt det dramatiske tal på unge arbejdsløse i Grækenland, Spanien og andre lande i Europa. Denne planche [se forsiden t.v.] viser, at siden 2008 – igen, ved Obama-regeringens begyndelse og ved begyndelsen af bailout-nedskæringsregimet i Europa – ser vi en fordobling, for ikke at sige en tredobling, af den procentvise andel af ungdomsarbejdsløshed i disse lande. Dette er beregnet ud fra aldersgruppen 16-24-årige. Man ser Cypern, der er gået fra 9 % til en fordobling på 18 %. Vi ser Irland, der er gået fra 10 % til 20 %. Vi ser Italien og Portugal, der er gået fra 20 % til nu næsten 40 %. Og sluttelig ser vi Grækenland og Spanien, der er gået fra 20 % til det tredobbelte, næsten 60 %.

Disse tal indeholder ikke en gang de personer, der ikke har incitament til at arbejde, som er tvunget til at være deltids underbeskæftigede, og tallene inkluderer heller ikke den massive udvandring af unge mennesker, som emigrerer fra disse lande i desperat søgen efter arbejde.

Må jeg bede om det næste billede: Det repræsenterer de samme data, men vist på et kort. Her kan man se, at i 2008, året for Obama-regeringens tiltræden, har vi i Europa seks lande, der havde en ungdomsarbejdsløshed på mere end 20 % [Figur 5].

Lad os se på det næste billede: Det viser ungdomsarbejdsløsheden i Europa i 2012 [Figur 6]. Der er elleve lande med en ungdomsarbejdsløshed på mellem 20 og 30 %. Fem lande har en ungdomsarbejdsløshed på mellem 30 og 40 %. Og tre lande har en ungdomsarbejdsløshed på over 40 %.

I tilfælde af, at der skulle være nogen, der siger, »Ja, ja, det er i Europa, det er derovre, det er ovre på den anden side af havet. Det kunne aldrig ske her«, så tag lige et kig på den samme tidsperiode, de fem år efter Obama-regeringens tiltræden, her i USA [Figur 7]. Her har vi året 2008, det år, Obama blev valgt. Der er tre stater i landet, der har en reel arbejdsløshed på over 30 %, og med »reel« mener jeg i dette tilfælde inklusive dem, der er tvungent underbeskæftigede, og dem, der er marginalt beskæftiget, eller marginalt tilknyttet arbejdsstyrken, inklusive dem, der ikke har incitament

Figur 7: Ungdomsarbejdsløshed i USA i 2008

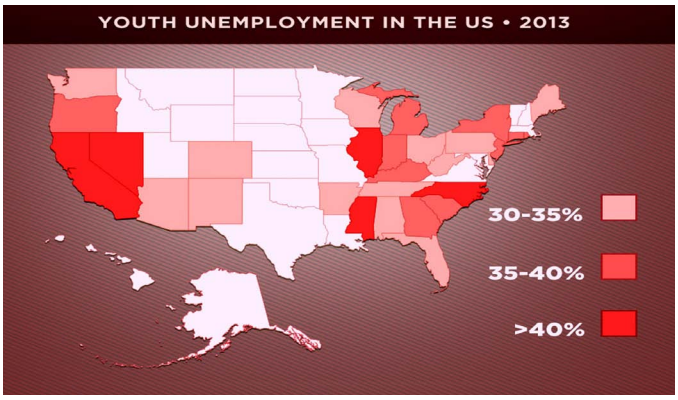

Figur 8: Ungdomsarbejdsløshed i USA i 2013

til at finde arbejde. Vi ser, at det drejer sig om staterne Michigan med 34 %, Rhode Island med 31 % og Californien med 30 %.

Nu, i året 2013 – efter fem år med Obama som præsident – har 30 stater i USA en ungdomsarbejdsløshed eller en underbeskæftigelse, der er over 30 % – såkaldt »reel« ungdomsarbejdsløshed. Fjorten af dem ligger på mellem 30 og 35 %; 10 ligger på mellem 35 og 40 %; og 5 ligger på over 40 %: Nevada, Illinois, Mississippi, Californien og North Carolina [Figur 8].

Så man ser, at billedet på begge sider Atlanten virkelig afslører det, der er ved at blive en tabt generation, meget lig det vi så før Den store Depression, i årene før Franklin Roosevelt trådte til som præsident, ved blot at se på sammenbruddet i beskæftigelsen.

Men hvis vi på det næste billede ser på den type arbejde, som de, der stadig er i arbejde, udfører [Figur 9], så ser vi, at den nuværende situation er endnu værre end den, Franklin Roosevelt stod overfor. Det, som dette billede viser, er hvilken type arbejde den beskæftigede udfører, som en procentvis del af den totale, beskæftigede arbejdsstyrke. Og man ser, at lige der i begyndelsen af kurven – 1940 – under Roosevelts tredje periode, steg antallet af arbejdere, der var beskæftiget med produktivt arbejde, som en relativ procentdel af den samlede arbejdsstyrke. Og dette var naturligvis under krigsmobiliseringen, det var under opbygningen af det såkaldte »Demokratiets Arsenal«.

Så snart som Roosevelt døde, og så snart som Truman tog over, begyndte denne stigning imidlertid at gå tilbage, og i stedet for faglært håndværksarbejde inden for produktion kom der en stigning i ufaglært, ikke-håndværksarbejde i servicesektoren.

Og det indbyrdes forhold mellem disse to typer af arbejde begyndte at bytte plads, indtil efter Kennedy-mordene, og fortsættende ind i de tidlige 1970'ere. Ironisk nok ser man i 1971, som var netop det år, hvor hr. LaRouche var den eneste, der havde forudset krisen, som ramte finanssystemet og økonomien dengang under Nixon, som man ser her – 1970, 1971 – at antallet af personer, der var beskæftiget inden for servicesektoren, for første gang oversteg antallet af personer, der var beskæftiget inden for fremstilling af varer. Og lige siden har vi haft en støt nedgang i realøkonomien, en nettonedgang, som aldrig er vendt, mens de såkaldte serviceydelser, inklusive finansielle serviceydelser, er steget støt og næsten har overtaget hele den amerikanske arbejdsstyrke. Så dette er altså billedet på post-Glass/Steagall, finansiel spekulation, Wall Streets alt-handler-om-penge-økonomi, som har overtaget landet i dag, og som hr. LaRouche i sin seneste rapport har karakteriseret som i sandhed værende langt værre end Weimar.

Jeg vil gerne her give Lyndon LaRouche en chance til at give sin respons på det, vi netop har præsenteret, men vi har også en anden afdeling, som kommer lidt mere i dybden med nogle af detaljerne mht. fødevarer, sundhedsvæsen og de basisvarer, som er nødvendige for at opretholde det amerikanske folks liv. Men hvis du først vil komme med din respons til dette, før vi præsenterer resten, eller vi kan også fremlægge resten af de grafiske fremstillinger nu.

Figur 9: Procentvis beskæftigelse i USA fordelt på type af arbejde 1940-2012. Blå: produktion – Rød: serviceydelser.

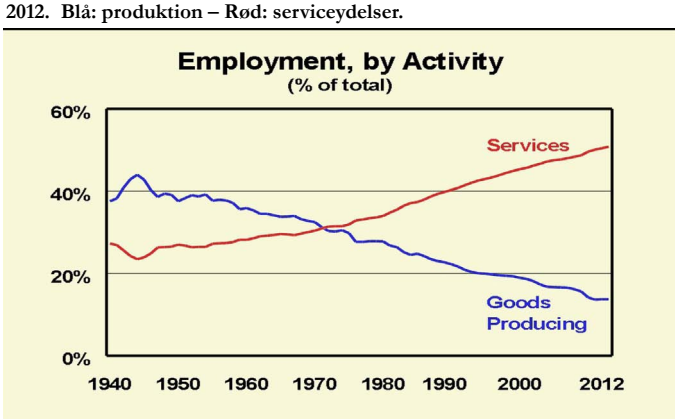

LaRouche: Fortsæt bare.

Ogden: Jeg vil gerne bede Dennis om at komme til podiet. Han vil give lidt flere detaljer om forringelsen af levestandarden for folk i USA, med fokus på mad, elektricitet, adgang til sundhedsvæsen osv.

Dennis Mason: Lyn [Lyndon LaRouche], hvad du sagde om politikken omkring affolkning og en øgning af dødsraten, er ikke noget der ville ske langt ude i fremtiden, men er noget, som rent faktisk sker lige nu. Som vi kan se på den første grafik, er det over det sidste halvandet årti blevet stadigt sværere og sværere at leve, selv for folk som har jobs

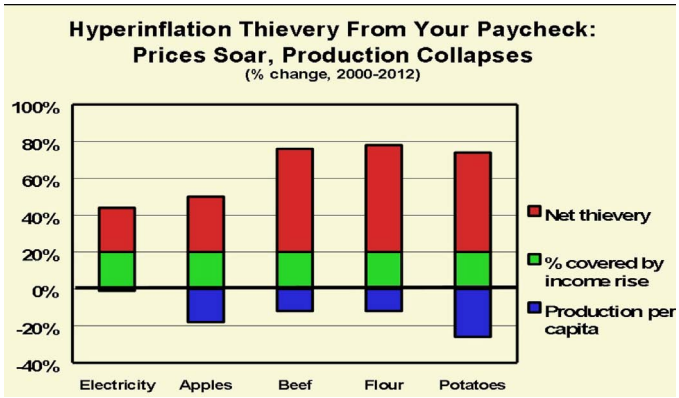

Figur 10: Hyperinflationsbetinget tyveri fra amerikanerens lønseddel: Priserne tager himmelflugten og produktionen bryder sammen. Procentvis forandring 2000-2012 for elektricitet, æbler, oksekød, mel og kartofler. Øverst: nettotyveri – Midten: procentandel, der dækkes af lønstigning – Nederst: produktion pr. person.

og er i stand til at holde sig fra arbejdsløshed; og dette i særlig grad siden begyndelsen af Obama-administrationen [Figur 10]. Her har vi nogle almindelige dagligvarer, som er steget i pris i tidsrummet fra år 2000 til 2012, hvilket er den periode, vi har data fra. Som I kan se, er prisen på dagligvarer som kød, mel og kartofler næsten fordoblet, og – som det blev indikeret ved starten af aftenens præsentation – har der været en fordobling af prisen på elektricitet. Det er noget, som presser folk.

Den grønne del af denne graf viser hvilken procentdel af prisstigningerne, der er blevet dækket af amerikanernes lønninger – hvilket er omkring 20% – mens resten er inflation og hyperinflation.

Næste figur viser forringelsen i kødforbrug per indbygger 1990-2012 [Figur 11]. Det første, jeg vil pointere,

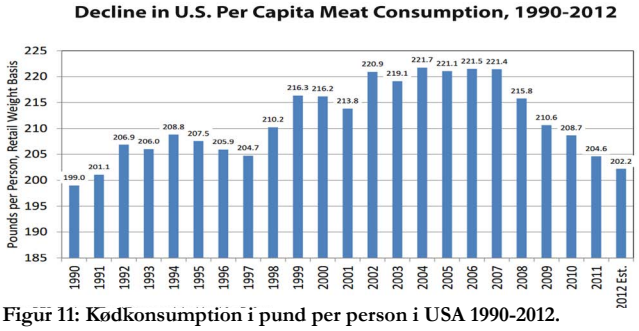

Figur 11: Kødkonsumption i pund per person i USA 1990-2012.

er, at kødforbruget er faldet drastisk, siden Obama blev valgt ind i 2008. Disse tal er baseret på, hvor meget kød der er solgt; altså ikke på hvor meget der indtages per hushold, men den samlede vægt af solgt kød. Jeg vil lige pointere her, at indbyggertallet i USA i 1990, hvor grafen starter, var 250 millioner mennesker. I 2004, hvor kødforbruget var højest, var indbyggertallet på 292 millioner. I dag er vi 313 millioner indbyggere, og faldet i kødforbrug er altså ikke relateret til et fald i indbyggertal. Folk køber simpelthen mindre kød; om det så er, fordi de køber billigere og mindre sund mad for at overleve. På den næste figur ser vi, at mens prisen på kød er steget, og forbruget af kød er faldet, er mængden af majs – majs er det primære foder for vore besætninger – som bliver anvendt i bioethanol, steget, siden

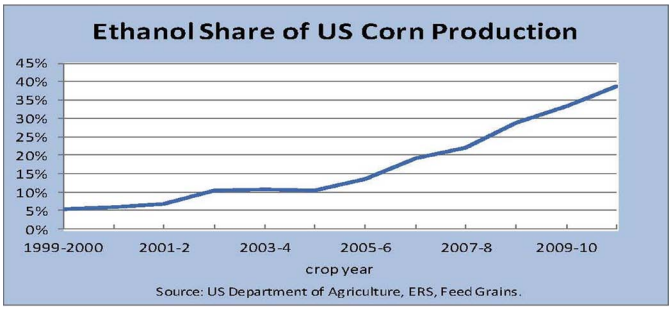

Figur 12: Andelen af USA's majsproduktion der omdannes til bioethanol

Obama blev valgt ind [Figur 12]. Dette er nyt i forhold til i år 2000, hvor det ikke blev brugt som brændstof i den tungere industri.

Tendensen med at bruge bioethanol startede under Bush-administrationen, men er taget til under Obama-administrationen. Grafen her går kun til 2010, men det er kun gået op siden da. Som I kan se, blev 40 % af vor majs i 2010 brugt som brændstof i maskiner, i stedet for at fodre dyr og mennesker. Det er ikke den slags majs, man normalt kommer på spisebordet, men det kan bruges til morgenmadsprodukter, majsmel, majssirup og en masse andre ting.

Det næste diagram viser andelen af landbrugets indtægter, som kommer fra bedrifterne, i forhold til indtægter

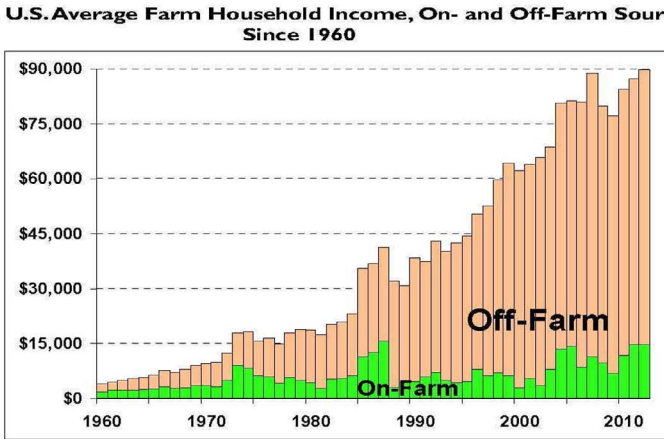

Figur 13: Indkomstfordeling pr. hustand i landbruget i USA fra henholdsvis landbruget (nederst) og udefra (øverst).

fra bijobs [Figur 13]. Dvs. fordelingen af landbrugenes indtægter, om det så er direkte fra salg af husdyr, afgrøder osv., eller om det kommer fra fabriksarbejde, detailhandel eller servicesektoren, som blev vist i Matts præsentation [Figur 9]. Andelen af udefrakommende indtægter i forhold til indtægter fra selve gården er steget lige siden 1960'erne.

At madpriserne er steget i butikkerne betyder ikke, at landmændene er begyndt at tjene styrtende med penge. Slet ikke. En konsekvens af dette er, som Matt nævnte, det med den »tabte generation«. Landbrug er ikke længere attraktivt som en langsigtet karrieremulighed, og derfor står vi nu i en situation, hvor gennemsnitsalderen for en landmand er et sted i 60'erne; hvor unge mennesker ikke længere finder ind i den ædle profession, det er at levere mad og ernæring til nationen. Dette er et stigende problem; hvis vi skal bevæge os mod at fordoble fødevareproduktionen, bliver vi nødt til at have folk, der kan udføre det.

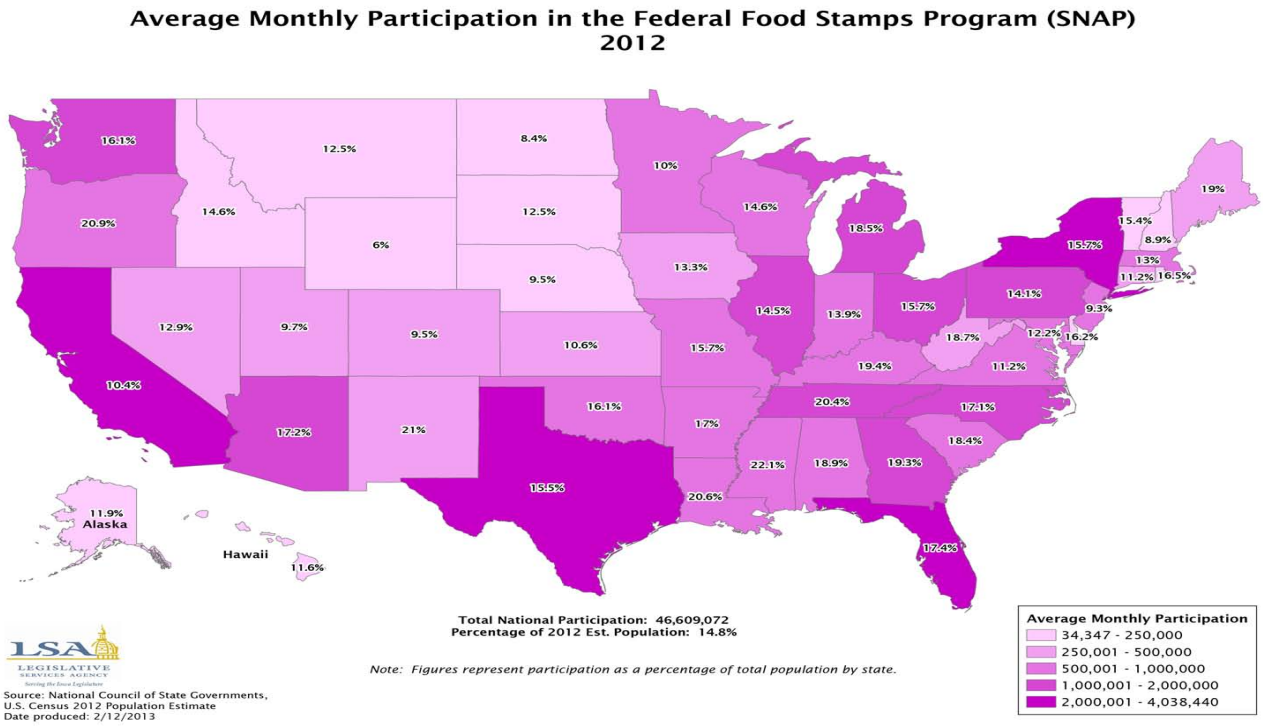

Figur 14: Gennemsnitlig månedlig procentandel der i 2012 modtog hjælp fra det Statslige Program for Fødevarekuponer (SNAP) i USA.

Lad os se på Figur 10 igen. Som jeg sagde, kommer stigningen i madpriser ikke landmændene til gavn. Som en lille anekdote kan jeg fortælle, at jeg talte med en mand på gaden i Washington DC, en landmand, som var i færd med at udføre noget arbejde for Kongressen. Hans fortalte mig, at hvis man f. eks tager en pakke cornflakes – som koster hvad… 4 dollars, 5 dollars? – så får en landmand kun få håndører af dette. Resten går til større firmaer, til det finansielle etablissement i form af derivater; den slags ting. Det er sådan situation er, og det er ikke godt. Til yderligere belysning af dette, ligger der på vor hjemmeside et foredrag fra en konference, som Schiller Institut afholdt i Washington DC, om hvorfor det er sådan; hvorfor landmanden ikke får flere penge.

Efterhånden som det er blevet svært for mange folk at købe mad, er der flere der bruger SNAP-programmet – fødevarekupon-programmet. Lad os gå til næste billede [Figur 14]. Disse tal er fra 2012. De viser – jeg ved, at det kan være svært at se for folk, der ser det på telefon eller i lav opløsning. Hvad de viser, er antallet af folk, der er på hjælpeprogrammer. De mørkere skygger svarer til 10-15 %, mens de lysere skygger er tættere på enkeltcifre. Der er faktisk kun 2 af staterne her, hvor en encifret procentdel af borgerne får hjælp fra SNAP.

Nuvel, 14 % af befolkningen er hver syvende amerikaner, så det er ikke bare en masse fattige mennesker, som forsøger at få et gratis måltid. Der er mange folk i kategorien »underbeskæftigede«, som er afhængige af programmet for at overleve, for at kunne være sikre på at, hvis ikke dem selv, så at deres børn har nok at spise.

Se denne graf, som kommer fra National Council of State Governments, viser ikke ændringer i, hvor mange der er på fødevarekupon-programmet [Fig. 15]. Det har vi ikke en statistik over. Men jeg kan fortælle, at i 1990 fik omkring 8 % af USA's befolkning fødevarehjælp. Og i 2004 var det fortsat ca. 8 %, hvilket var omkring 23 millioner ud af 292 millioner mennesker. I 2008 var det 9 %, eller 28 millioner ud af 304 millioner mennesker. I dag er det 46 millioner mennesker, 14 %. Hvis man sammenligner antallet af folk på SNAP-programmet i dag i forhold til i 2004, er det fordoblet! Så, samtidig med arbejdsløsheden er der mange folk, der søger om hjælp til at komme igennem hverdagen.

Se, der er et andet aspekt jeg gerne vil berøre – hvis du vil være venlig at gå til næste billede – er sundhedsvæsenet. Dette diagram viser, hvor der er akutmodtagelses-hospitaler rundt om i nationen. I det sidste års tid, mens Obamacare blev sat i værk, har der allerede været besparelser i sundhedsvæsenet. Jeg vil gerne lige gøre opmærksom på et par vigtige pointer. Den ene er, at der bliver skåret i støtten til de små hospitaler i landdistrikterne: Der er et program, der hedder… nej, lad mig sige det på den her måde: akutmodtagelserne er ved at blive omstruktureret og beskåret for at »spare« et

Figur 15: Fattigdommen er eksploderet under Obama. Mio. fattige i USA (øverst) og antal folk der modtager fødevarekuponer (nederst).

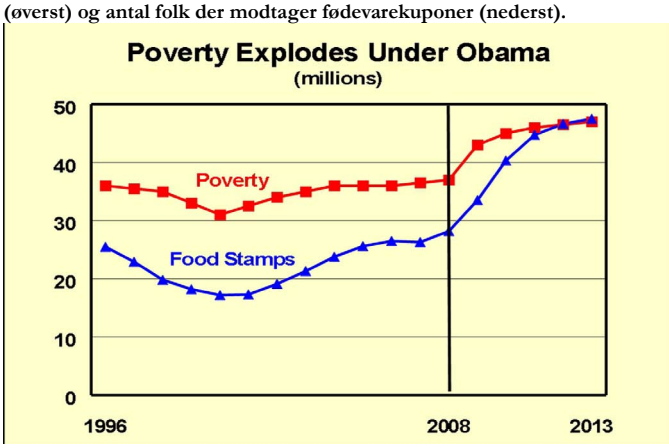

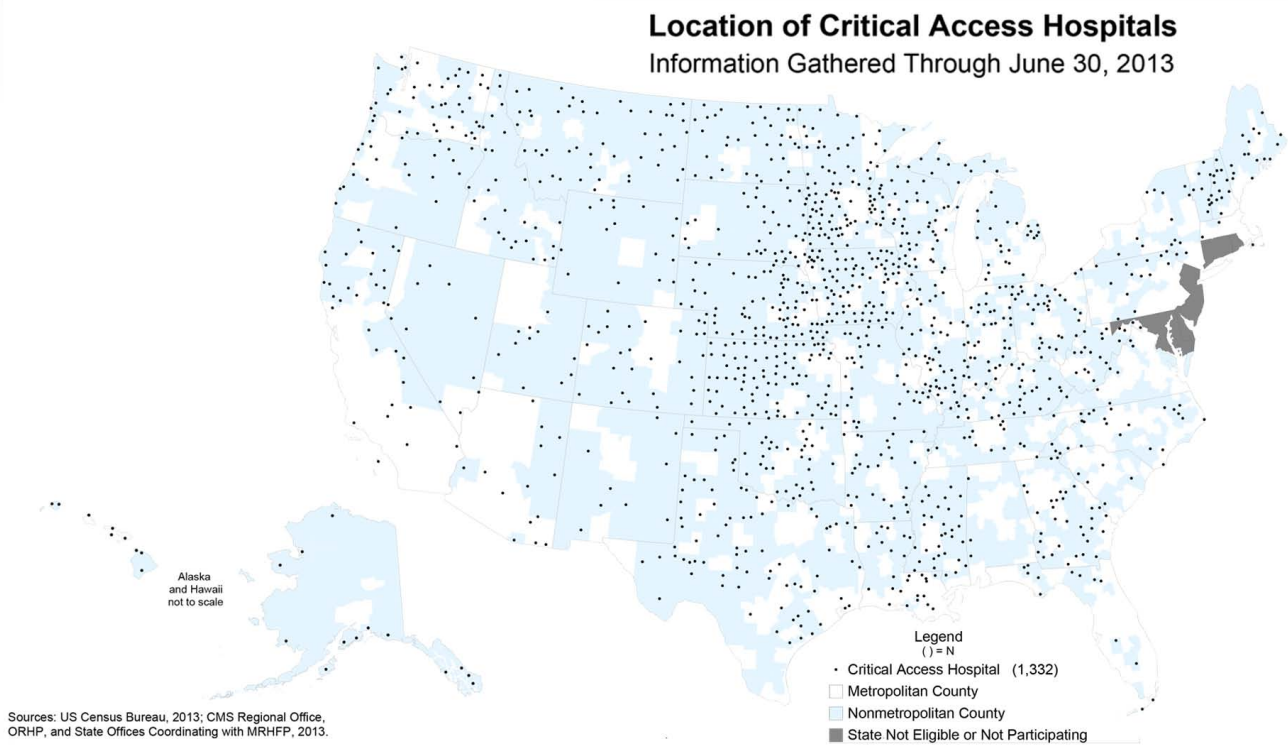

Figur 16: Placering af akutmodtagelseshospitaler. Data indsamlet i juni måned 2013. Forklaring: - Prik: Akutmodtagelseshospital (1.332) - Hvid farve: bydistrikt - Lyseblå farve: landdistrikt - Grå farve: der kan ikke søges om statstilskud – delstaten deltager ikke i undersøgelsen.

tocifret milliard-beløb. Hvis de foreslåede tiltag bliver stemt igennem, vil der f. eks i Iowa blive lukket 70 ud af de 80 akutmodtgelses-hospitaler i landdistrikterne. I Wisconsin vil 53 ud af 58 blive lukket [Fig. 16].

Der er folk i Kongressen, som kæmper for at stoppe dette, men det her er kun ét af problemerne. Et andet er en reduktion i Medicare-udbetalinger: Normalt, hvis folk ikke kunne betale for deres regninger til sundhedspleje, hvilket ofte medfører stor gæld, ville Medicare træde ind og afhjælpe med betalingerne, således at hospitalerne stadig kunne fungere. Nu er det også meningen, at det skal beskæres, ligesom der skal spares i ukompenseret sundhedspleje til nødlidende patienter.

Der har været en rekategorisering af ambulant pleje, således at hvis man overnatter på hospitalet i mindre end to nætter – de kalder det for »to-nætters-reglen« – så vil hospitalet blive betalt for ambulant service i stedet for indlæggelse. Dermed får hospitalerne væsentligt færre penge, og samtidig skal de tage stilling til, hvorvidt visse typer akut lægehjælp skal tilbydes.

Desuden er Medicare's støtte til forskellige former for ambulant service, såsom nerveindsprøjtninger og neuropsykologiske test. Der er 66 forskellige former for procedurer, som ikke længere vil modtage støtte.

Allerede nu straffes hospitaler i tilfælde af »for mange« genindlæggelser. Den 1. oktober 2012 blev det indført, at hvis en person bliver genindlagt efter for mange tilfælde med hjerteproblemer, bliver hospitalet straffet for dette.

Der er mange flere detaljer, som jeg ikke vil komme ind på her, men samlet set er det blevet sværere for folk at få mulighed for at spise, samtidig med at det bliver sværere at få helbredsmæssig nødhjælp; eller i tilfældet med de mindre hospitaler så bliver det umuligt at få hjælp, hvis de bliver lukket, og der ikke er andre hospitaler inden for 150, 250 km. Hvor mange mennesker vil dø, mens de er på vej til et andet hospital for at få hjælp? Vil hospitalerne overhovedet behandle dem, når de ved, at de måske ikke modtager kompensation? Vil et sådant hospital være nødt til at lukke bestemte intensive, teknologisk avancerede afdelinger, fordi de ikke længere får støtte til dem?

Den slags overvejelser er af en kritisk og strategisk natur, for når vi begynder at fjerne denne infrastruktur, kan den ikke bare genopbygges fra den ene dag til den anden. Samtidig med ødelæggelsen af den landbrugsmæssige kapacitet, hvilket tager generationer at genopbygge, sker dette altså også med sundhedsvæsenet.

Det er, hvad jeg ville sige om det. Jeg vil lade dig om at…

Lyndon LaRouche: Ja, det her er ikke et økonomisk problem som sådan. Og spørgsmålet er ikke alle de økonomiske detaljer. For problemet er hensigten, blandt de trans-europæiske, trans-amerikanske nationer, at følge Dronningen af Englands opskrift på at reducere menneskehedens befolkning fra de nuværende syv milliarder til mindre end én. Dette er den britiske dronnings åbenlyse politik, og den britiske dronning er en slags mentor for Obama.

Der har været en langsigtet politik for at udslette befolkningen i USA og Europa! Og også andre steder af verden. Vi har en situation, hvor Asien, eller dele af Asien – de tungt befolkede områder – ikke er blevet ramt så hårdt som Europa og de amerikanske kontinenter. Men de vil snart blive ramt. De vil snart blive ødelagt.

Denne spænding medfører en trussel om atomkrig.

Og hvis det skulle komme til atomkrig, tror jeg ikke, at der vil være nogen tilbage i live. På nuværende tidspunkt er den termonukleares krigsførelse natur således, at sandsynligheden for at overleve en sådan krigsførelse… en enkelt kampagne med en varighed på ca. halvanden time kunne formentlig udslette en stor del af menneskeheden. Og skyerne fra denne ville blot sprede sig og formentlig forårsage den direkte eller indirekte udslettelse af menneskeslægten.

Så, det er her problemet ligger. Og *hvor kommer denne politik fra*? Hvem kontroller den? Hvordan skabes politikken, og hvorfor, med hvilket formål? Formålet er, siger dronningen, at reducere menneskeheden fra syv milliarder til én. Dette er den gentagne, personlige dagsorden fra den engelske dronning.

Det er her, spændingerne overalt i verden udspringer fra. Alt dette er rettet mod – inklusiv krigsførelse, simuleringer, forskellige former for stridigheder i diverse kulturer, religiøse konflikter – alt dette er orkestreret med det formål at *nedbryde* befolkningen, reducere den. Ligesom for lang tid siden – som med Romerriget og lignende – hvor formålet var at reducere befolkningen, at knuse den og fordumme den, så den ikke længere var produktiv, således at verden fuldstændigt kunne underlægges, hvad vi kalder et oligarkisk system. Det er, hvad vi har med at gøre.

Og dronningen gør det helt åbenlyst. Hollænderne, som er det samme som Det britiske Imperium, fører samme politik, folkedrab! Se tilbage på den britiske besættelse af Indien: Hvad var den politiske dagsorden? Folkedrab! Andre dele af Verden, folkedrab!

Så formålet er at – der er to betydninger for befolkning. Den ene er i betydningen, hvor vi udvikler os. Menneskeheden bliver stærkere, gennem teknologi, gennem klogskab og den slags, og menneskehedens udvikling når et højere stadie, mere avanceret teknologi.

Den anden vej er *Nej!* – Nej! Krigene i riddertiden, det samme! Ligesom Romerriget, som udslettelsen af Trojas befolkning – den berømte nation derude. Og derfor en politik for folkedrab, regulering af befolkningen, fastholde størstedelen af befolkningen dumme, men også at holde dem nede til et fåtal. Det er den politiske dagsorden, som bliver gennemført lige nu. Det er situationen. Obama repræsenterer dette, den engelske dronning repræsenterer dette, det hollandske system repræsenterer det, og andre dele af Verden er smittet med den samme slags ting.

Man klager over følgevirkningerne. Man siger, at følgerne er hovedsagen. Følgerne er *ikke* hovedsagen. Hovedsagen er de ting, der *forårsager* følgerne. Og det er bevidst. Det er det oligarkiske princip, som er velkendt af alle, der har studeret det.

Og USA – hvor stammer USA fra? Jo, det stammer faktisk fra Nicolaus af Cusa, en førende religiøs skikkelse på sin tid; den samme Nicolaus af Cusa som foreslog Christopher Columbus' partnere at krydse oceanerne, at komme væk fra Europa for at befri menneskeheden fra det oligarkiske system. Og lige siden vi etablerede vor nation, har det været kampen. USA var nationen, som kæmpede for at hæve levestandarden og kulturen for verdens befolkning. Og Det britiske Imperium, deres hollandske medsammensvorne og andre levn fra det oligarkiske system prøvede at gøre det modsatte. Det er grunden til, at vi har så få præsidenter, det formåede at overleve.

Hvad det britiske system og det hollandske system, og lignende processer… eller hvad Det britiske Imperium gjorde mod Indien; den krigsførelse vi ser i Mellemøsten! Hvad er formålet med det? Det er, at få folk slået ihjel! Man forårsager sin egen udslettelse, hvilket er, hvad der bliver udført i Syrien lige nu; og i andre dele af verden.

Hvis man vil forstå, hvad problemet er, er man nødt til at forstå hvad *kilden* til problemet er. Og det kilden fremstilles som, er *ikke* den egentlige kilde. Se på Wall Street! Hvad gør Wall Street og alt ligesom Wall Street? Den snylter, uden kompensation, så meget som muligt på befolkningen. Den ødelægger alt – og det har den, som det blev vist her, gjort! Der er en politik for folkedrab, for at reducere den menneskelige befolkning til et meget lavt antal; en nedbrudt og fattig befolkning, som ikke gør modstand. Hvorfor er der en grøn politik? Den grønne miljøpolitik, som nu har spredt sig til USA, er en politik for folkemord! Hvad er følgerne af den grønne politik? Det er at reducere befolkningen. Det er at gøre dem dummere, at gøre dem mindre produktive, at give dem færre muligheder, og ikke udvikle dem som mennesker. Og som vi plejede at sige om kolonistaterne: Hør, du der! Vi er en af kolonistaterne! Vi er en af de kolonistater, som måske kan stoppe denne udvikling. Som vi altid har været.

Nicolaus af Cusa satte standarden. Han døde, før han kunne udføre det, men det var hans politik, for han vidste hvad der var ved at ske i Europa. Hvad skete der i Europa? Et nyt rædselsregiment blandt nationer! Massedød! Lange perioder med krige; krige som man slet ikke kan forestille sig.

Og det er, hvad det drejer sig om her: Vil vi have en menneskelig art, eller vil vi have en umenneskelig afart af menneskeslægten? Det er det grundlæggende spørgsmål. Lad være med at sige, at der var nogen, der begik en fejl, forstået på den måde, at de ikke havde til hensigt at forårsage denne effekt, at der simpelthen var noget, de skulle ordne for deres egen skyld. Alle mulige motiver blev tillagt folk for denne slags ting, som disse store krige. Hvad var det virkelige formål? Det oligarkiske princip: At knuse menneskeslægten, så den bliver dum! Så dum, at den kan holdes under kontrol med hensyn til befolkningstal, og hvad den tænker og hvad den gør.

Og det er her, menneskets kamp altid har ligget; vi er ikke dyr! Menneskelige væsener er ikke dyr, og derfor er der nogen, der prøver at forvandle dem til dyr. Og det er, hvad der foregår nu.

Hensigten her er *at ødelægge De forenede Stater!* Og man vil måske gerne kalde det De forenede Stater efter, at man har ødelagt det. Det så vi i Sydstaterne, hvor vi havde slaveri! Vi havde slaveri i USA! Og i store dele af

USA eksisterer arven efter slaveriet endnu! Det er et af vore allerstørste problemer. Og det benyttes stadig som et redskab til at svække USA ved at skabe uenighed i USA om politiske spørgsmål, politiske principper.

Så tiden er kommet, hvor enten … for der er termonukleare magter derude, termonuklear fusion og andre former for termonukleare våben, se engang på mængden af termonuklear våbenmagt i USA og rundt omkring i verden, nu. Se på de militære magter som ligger på række i Asien, i Europa, selv nede i Afrika og så fremdeles: Verden er rede til at begå masseselvmord i krige på grund af denne form for spørgsmål, det oligarkiske princip.

Se på kendsgerningerne – lad være med at tro på hvad aviserne fortæller dig! Lad være med at tro på sladder. Kendsgerningen er, at der findes en politik, en politik der har været i færd med at ødelægge USA, siden de havde held til at myrde John F. Kennedy. Og siden denne morderiske politik har der været en nedgang i USA's økonomi pr. person, dvs. vækstraten pr. person. Se på den fattigdom vi har, se på livsvilkårene, se på levestandarden: Alle disse ting går kun i én retning. Europa er i færd med at blive ødelagt; det er i færd med at blive ødelagt for egen hånd, som vi her har berettet.

Det, vi behøver, er at gå tilbage til De forenede Stater, hvis eksistens faktisk indirekte skyldtes Nicolaus af Cusas gøren. Vi i De forenede Stater og i andre dele af det amerikanske kontinent i særdeleshed, som var en refleksion af den samme proces, skabte et USA i vor del af verden. Og dette USA blev en tilstrækkelig stor succes til, at det kunne inspirere europæerne til at kæmpe imod grusomhederne i deres egen del af verden, og hjælpe os, som vi hjalp dem, med at skabe en orden, som er en *anti-oligarkisk orden,* hvilket er vor hensigt.

Det er, hvad det her drejer sig om. Essensen i det er et simpelt, praktisk problem, som vi beskrev før i begyndelsen af denne udsendelse. Dets oprindelse er det oligarkiske systems kamp, som er menneskehedens fjende, hvor menneskeheden har samlet sig i kræfter, der *bekæmper* det oligarkiske system, hvilket skabelsen af USA er et eksempel på. Det var skabelsen af USA, som begyndte med Massachusetts Bay-kolonien, det var begyndelsen til denne proces, der satte den impuls i gang i den transatlantiske verden, og andre steder, som med held skabte USA.

Men Det britiske Imperium, eller særligt Det anglo-hollandske Imperium i dette tilfælde, har været ude efter USA for at ødelægge dets præsidenter og andre betydningsfulde personer lige siden. Vi bliver nu ødelagt efter ordre fra den britiske klovn, der hedder Barack Obama. Han er *håndlanger* for den britiske dronning, og det er der ingen tvivl om. Hendes politik er hans politik! Hun har en politik: Reducer jordens befolkning fra syv mia. mennesker til én mia. mennesker. Det er *hendes* politik. Det er *hans* politik. Det er den politik, han praktiserer; det er, hvad han er instrueret til at gøre! Hvordan tror man, at vi fik alle disse grusomheder – fordi nogen ved et uheld fik en dårlig idé?

Hvad ligger der bag dette? Hvad er Wall Street? Hvad *er* Wall Street? Ja, hvad var det, der skete? Det britiske Imperium etablerede dengang en række banker i New York City-området og i Boston. Disse banker blev de redskaber, der blev kontrolleret af det britiske monarki – direkte, udtrykkeligt og åbenlyst kontrolleret af det britiske monarki! Vi fik præsidenter, der var agenter for det britiske monarki, mange præsidenter, der udtrykkeligt var agenter for monarkiet. Det var deres politik.

Så, det, vi har gjort, er, at vi har givet efter for en form for forræderi mod vor egen nation, for en accept af at folk invaderer vort land med deres indflydelse og er årsag til, at vi, fordi vi er blevet *dumme,* i bogstavelig forstand begår selvmord, for en stor del gennem banksystemer, finanssystemer og finansielle institutioner, og det er, hvad der har ødelagt USA. Men det, der blev tilbage, og som stadig findes næsten frem til nutiden, er stadig et USA, et USA som er et produkt af det resultat, som Nicolaus af Cusa inspirerede til fra Europa, og som sluttelig inspirerede Christoffer Columbus og andre pionerer på den anden side af Atlanten, som opbyggede en national styrke eller kvasi-national styrke over havet. Dette gav styrke i Europa til at *befri* Europa fra sin egen korruption; for der var intet, der var lykkedes.

Lad os tage den store renæssance, Den gyldne Renæssance, som skabte Cusa: Dette var en magtfuld institution, og en af de mest storslåede institutioner, der nogen sinde havde eksisteret. *Men* den blev isoleret af levn fra det oligarkiske system! Og derfor blev den knust i Europa. Af denne grund iværksatte Nicolaus af Cusa, der formentlig var sit århundredes største intellekt, en kampagne: Vi må nu flytte over på den anden side af havene til andre steder, hvor vi kan etablere et system for menneskeheden, som ikke vil blive knust af oligarkiet. Og det blev meningen med USA. Dette er for mig, såvel som for nogle andre, stadig meningen med USA.

Det er USA's formål at ødelægge det oligarkiske system ved at hjælpe andre folk andre steder i verden med at finde den samme frihed, som vi giver os selv.

Ogden: Før jeg stiller et sidste spørgsmål, som er vigtigt, vil jeg gerne understrege det, du netop sagde. For hvis man ser på det oligarkiske princips historie, fra Zeus til Malthus, til Bertrand Russel og Prins Philip i dag, så er mantraet et satanisk mantra, bestående af krig, fattigdom, sult og sygdom. Og hvis man ser på alle de virkninger, som vi har fremlagt her i dag, så er *hver eneste af disse virkninger* forårsaget af denne sataniske tro på det oligarkiske system. Og som du gentagne gange har nævnt, som også her i aften, så var Den trojanske Krig det fremmeste eksempel på, hvordan dette folkemord har virket hele vejen ned gennem historien.

Og der er en ting, som jeg mener, det er meget vigtigt at folk indser, og det er, at dette er *kendt!* Som du sagde, at Cusa vidste det, men som enhver, der er bevidst om det oligarkiske princips ondskab, vidste det, indbefattet, når man går helt tilbage til selveste Homer.

Der er et episk digt, der blev forfattet som en slags »forløber« for *Iliaden* og *Odysseen.* Det hed *Cypria* og fortalte historien om de begivenheder, der førte til Ilion-

krigene, der førte til Den trojanske Krig. Det beskriver, hvorfor Zeus besluttede at fremprovokere denne krig. Digtet siger:

»Der var en tid, hvor menneskenes utallige stammer, endskønt adspredte, undertrykte den storbarmede Jords overflade, og Zeus så det og forbarmede sig, og i hans vise hjerte besluttede han at befri Jorden, der nærer alt, for menneskene ved at forårsage en stor strid i Ilion-krigen, for at mængden af død måtte tømme verden. Og helten blev således dræbt i Troja, og Zeus' plan blev ført ud i livet.«

Så Zeus afsløres tillige her som en miljøforkæmper.[latter]

Lad mig stille det sidste spørgsmål: Dette kommer fra en prominent radiovært i Filippinerne, som også er en nær ven af vor organisation. Som man ved, så har der været en virkelig, grusom tragedie i Filippinerne med virkningerne af Supertyfon Haiyan. Man skønner, at 10.000 mennesker er døde i kølvandet på denne storm; man har foreløbig fundet omkring 3-4.000 lig; ligposer ligger på rad og række i gaderne, og der er ikke tilstrækkelig med arbejdskraft til at begrave de døde.

Så denne herre spørger, om Lyndon LaRouche vil kommentere den katastrofe, der er sket i denne nation i kølvandet på Supertyfon Haiyan, som afstedkommer massiv ødelæggelse, og hvis effekt blev meget værre pga. det drastiske underskud af national infrastruktur, der kunne håndtere sådanne naturkatastrofer.

Han siger: »Hr. LaRouche, De har haft et langvarigt og venskabeligt forhold til Filippinerne, men De har været meget kritisk over for manglen på lederskab der, siden Ferdinand Marcos blev væltet i 1986 af George Schultz og hans 'kammesjukker', og som har efterladt landet i en forarmet tilstand, ødelagt dets atomkraftprogram, lukket dets industri ned og gjort en ende på dets program for selvforsyning med fødevarer med det resultat, at Filippinerne er udelukket fra den udvikling, der nu foregår i resten af Asien.«

Han spørger, hvordan du ser på vore forslag om et kreditsystem, store infrastrukturprojekter og en fusionsdrevet udvikling i Stillehavsområdet; hvordan disse forslag kan håndtere den aktuelle krise i Filippinerne og lignende kriser i fremtiden.

LaRouche: Der er to aspekter til denne forudsætning. Først og fremmest er nøglen opbygning af økonomisk infrastruktur. Men hvordan skal dette forekomme? Vi er nu kommet til det punkt, hvor den største trussel mod menneskeheden er den *umiddelbare* trussel om en atomkrig, der stadig simrer derude. Atomkrig er det grundlæggende valg for krigsførelse blandt større nationer i dag, hvilket betyder, at hvis man tager de samlede våbensystemer og arten af våbensystemer, der står til rådighed til gennemførelse af generel krig, så har vi en situation, der har evnen til at udslette den menneskelige art, eller til at udrydde størstedelen af menneskeslægten.

Derfor er tiden kommet, hvor målet må være at eliminere krigsførelse, fordi krigsførelse af enhver generel art er af en sådan natur.

Det betyder to ting: Det betyder, at man må gøre sig klart, at der er et element i verdenssamfundet, som skaber sådanne krige, som vi f.eks. ser det i Syrien. Vi har set det i andre forbindelser. Krige stimuleres af imperiemagter, som f.eks. det såkaldte Britiske Imperium, eller Det anglo-hollandske Imperium. Dette har været menneskehedens historie, at krig var et redskab til at ødelægge befolkninger, der ville være uafhængige og frie.

Derfor står vi nu over for dette igen, men nu er det med termonukleare våben. Og kvantiteten og virkningen af termonukleare våben er af en sådan karakter, at man kan skønne, at det vil udslette praktisk talt et helt område af verden inden for halvanden time pga. den kapacitet, som findes derude. Så tiden er kommet, hvor vi må sætte spørgsmålstegn ved selve spørgsmålet om krigsførelse, ikke fordi vi er pacifister, men fordi vi er imod denne form for krigsførelse!

Vi må derfor mobilisere os selv på denne baggrund. Vi må stoppe denne manipulation, hvor man opildner til mindre krige og udbreder dem, som vi så det i Irak-krigen, den seneste Irak-krig – *som var fuldstændig unødvendig!* Tony Blairs gave til hele regionen! Der var ingen grund, *overhovedet ingen grund*, til at starte den krig! Men på det tidspunkt havde vi en præsident Bush, og præsidenter fra Bush-ligaen er ikke noget godt at have om sig på sin egen grund, de bør anbringes et andet sted. Så vi er altså gået ind i en sådan fase. Obama – falske krige! Alle mulige slags falske krige, massedrab, alle den slags ting!

Vi har ikke noget reelt behov for krig. Der kan være tilfælde, hvor tvang må gennemføres, men der er forskellige måder at håndtere det på. Men der er sket det, at disse befolkninger er blevet fordærvet af et instinkt for krig, hvor det ikke er nødvendigt.

Det, der er nødvendigt, er den form for programmer, som forhindrer dette, og det vi må gøre er faktisk at benytte et af de store våben, som er til vor rådighed, det store, psykologiske våben, vi har til rådighed, og det er Mars og udviklingen af forsvarssystemer imod ubehagelige asteroider, der med et slag kunne udslette hele den menneskelige befolkning.

Så vi har derfor masser af ting, som vi kan gøre. Men det væsentligste er, at vi må opdrage menneskeheden: Det vi må gøre er at tage førende nationer i verden i dag, eller dele af disse nationer, som erkender, hvad atomkrig er, i særdeleshed i det foreliggende tilfælde, hvor vi netop nu står på randen af den. Potentialet er til stede. Derfor må vi stoppe det, hvilket betyder, at vi må have nye mål, hvilket først og fremmest betyder højteknologi – meget høj teknologi. Fusionsforskning har, siden begyndelsen af 1970'erne, været det foretrukne valg som drivkraft for fremskridt i verden!

Netop nu er dette, for vor egen del, hvad vi vil have! Vi behøver det i Stillehavsområdet, nu! For, med den forfærdelige tilstand i det transatlantiske område, som vi også ser i vort eget land, der i vid udstrækning er ødelagt,

har vi ødelagt en stor del af vor evne til at leve! Ikke blot at leve, men evnen til at leve! Derfor er tiden kommet, hvor vi må skabe en ny alliance blandt nationer. Og jeg mener, at det kan gøres, hvis USA vil skaffe sig af med dette problem, som vi har i selve USA nu. Jeg mener, at vi kan få denne aftale på plads. Rusland har udtrykt interesse; andre nationer er kommet med lignende tilkendegivelser. Tiden er kommet til at gøre en ende på denne form for krigsførelse! Politiaktioner, som er nødvendige – fint, det er en ting. Men krig skal vi forhindre, for seriøs krig er atomkrig, og atomkrig har potentialet til at udslette den menneskelige art. Derfor er tiden kommet for menneskeslægten til at vågne op og tage chancen for at overleve.

Der er nogle meget specifikke ting, som vi må gøre for at gennemføre dette, denne politik. Men jeg mener, at vi nu har – med de former for alliancer, der dukker op som forsvar, den form for afsky der gennemtrænger hele verden, på grund af det som Obama er blevet repræsentant for, [så mener jeg,] at verden er parat, for en stor del, pga. af tilstrækkelig indflydelse fra nationer i verden, til at gøre en ende på denne rædselsudvikling. Og hvis vi kan finde den rette måde at tænke på det, vil vi være i stand til at bringe *suveræne* nationer, som *stadig* er suveræne – for suverænitet er meget vigtigt; for man er nødt til at integrere folkets personlighed i arrangementerne. Man kan ikke have, at der kommer nogen, som er en konge eller sådan noget, og siger »nu er I mine undersåtter«. Det er *ikke* sådan, man opbygger nationer.

Men hvis vi har nationerne, så vil nationernes ledere erkende, hvad deres interesse er, og finde deres fælles mål – det behøver ikke at være identiske mål, men det skal være fælles mål – hvis vi gør dette, kan vi redde civilisationen.

Og så er der også den anden side af dette billede: Når vi først har fået fat i idéen, blandt tilstrækkeligt med mennesker blandt tilstrækkeligt med nationer, at tiden er kommet til at gøre præcis dette, og jeg tror nu, som vi ser det på gaden så at sige, at Obama er ved at gå ned; hvorvidt det bliver permanent og endegyldigt eller ej, ved vi ikke endnu, men Obama er nu tilsyneladende dømt til politisk undergang. Og folk er i stigende grad parat til at smide ham ud af embedet og ikke vente på ceremonierne.

Under disse betingelser har vi måske nået et punkt, hvor graden af lidelse i det transatlantiske område nu, såvel som i vor egen og i andre nationer, er af en sådan art, at vi sandsynligvis vil kunne nå frem til en sådan aftale. Rusland er parat til det, Kina er parat til det, Indien er sandsynligvis parat til det, og så fremdeles. Så villigheden til at gøre dette, hvis de kan forsikres om, at det er en sikker mulighed, der nu foreligger pga. omstændighederne. Vi må ændre de omstændigheder, der fremmer dette til at blive til den virkelige hensigt om at gøre dette. Og vi har nået det tidspunkt, hvor dette praktisk talt, i en praktisk betydning, er indlysende.

Den store forhindring er den grønne politik. Den grønne politik er den trojanske politik, det er den oligarkiske politik. Det er en politik for at gøre folk dumme – og *meget* sultne og døende!

Så vi må simpelthen forstå, blandt ledende personer i verden, at disse galninge, der oppisker til at denne blodsudgydelse og ballade og nonsens, at disse galninge bør dæmpes lidt ned! Og mentalt sunde mennesker i nationer, der er klar over, hvad problemet er, hvad *faren* består i; der findes ikke en nation på planeten, der ikke er truet i dag, truet hovedsageligt af denne form for overvejelser!

Vi må få nogle seriøse mennesker til at indse, at vort mål ikke er krig med en eller anden nation. Vort projekt går ud på at redde os fra store genstande, der svæver rundt i rummet, og som med et slag, hvis de ramte vor planet, ville slå os alle ihjel. Det er vor fjende! Mars – jeg anbefaler slet ikke, at folk skal tage til Mars, jeg mener, at det er en fjollet idé. Det er en antikveret idé. Hvorfor skulle man gøre det?

Vi kan, i en mere eller mindre nær fremtid, hvis vi gør dette, anbringe instrumenter på Mars; vi kan kontrollere, hvad der foregår på Mars' overflade. Vi kan udvikle de teknologier, som er inden for rækkevidde, til at gøre dette. Vi kan således bruge Mars som et af de steder, hvorfra vi kan kontrollere rummet inden for Solsystemet med henblik på at beskytte os imod ankomsten af store objekter, som kan ødelægge vor planet. Forsvaret af vor planet er det der står på spil. Og det betyder altså ikke, at vi skal ud og finde en anden planet at slå ihjel. Det betyder, at vi skal stoppe disse trusler, som allerede er indbygget i vor del af Solsystemet, og forberede et forsvar mod dem.

Desuden skal mennesket udvide fremtiden fra at leve på denne planet til at håndtere en del af Solsystemet. Vi kommer i berøring med hele Solsystemet i vor levetid, dog ikke specifikt i min; men vi kan, lad os sige inden for Mars' rækkevidde, og så fremdeles, inden for denne rækkevidde af Solsystemets rum bør og kan vi udvikle systemer, som vi kontrollerer fra Jorden, som vil udgøre midler til at opnå et mål. Mennesket vil ikke længere tænke på sig selv som jordboere; de vil tænke på sig selv som folk, der lever på Jorden, er født på Jorden, men som håndterer en betydelig del af Solsystemets territorium. Og dette bør være vort mål.«

Ogden: Jeg tror, dette falder ind under emnet »solidaritet: menneskets fælles mål.« Dette bringer os frem til afslutningen af vor webcast i aften. Mange tak, hr. LaRouche. Og jeg vil gerne takke Dennis Mason for at være med i dag, og naturligvis også det tekniske personale for at gøre dette muligt. Så tak for at være med os, og bliv på denne kanal. God aften.

Schiller Instituttets Specialrapport er udgivet af Schiller Instituttet. Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Anne Stjernstrøm, Peter Fink-Jensen, Janus Kramer, Percy Rosell. Eget tryk. Medlemskab: 1 år: 500 kr., 6 mdr.: 275 kr., 3 mdr. introduktion: 100 kr., Homebanking: 1551-5648408, Giro: 564-8408